

Γ. ΣΕΦΕΡΗ

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΤΑΜΙΑ

Στον Νάνη Παναγιωτόπουλο

Κι ὅμως πρέπει να λογαριάσουμε πῶς προχωροῦμε.
Νὰ αἰσθάνεσαι δὲ φτάνει μήτε νὰ σκέπτεσαι μήτε νὰ
κινεῖσαι
μήτε να κινδυνεύει τὸ σῶμά σου στην παλιὰ πολεμιστρά,
ὅταν τὸ λάδι ζεματιστὸ καὶ τὸ λιωμένο μολύβι ἀύλακῶ
νουνε τὰ τειχιά.
Κι ὅμως πρέπει νὰ λογαριάσουμε κατὰ ποῦ προχωροῦμε,
ὄχι καθὼς ὁ πόνος μας τὸ θέλει καὶ τὰ πεινασμένα παι
διὰ μας 6
καὶ τὸ χάσμα τῆς πρόσκλησης τῶν συντρόφων ἀπὸ τὸν
ἀντίπερα γιαλὸ·
μήτε καθὼς τὸ ψιθυρίζει τὸ μελανιασμένο φῶς στο πρὸ
χειρο νοσοκομεῖο,
τὸ φαρμακευτικὸ λαμπύρισμα στο προσκέφαλο τοῦ παλι-
καριού που χειρουργήθηκε τὸ μεσημέρι*
ἄλλα μὲ κάποιον ἄλλο τρόπο, μπορεῖ νὰ θέλω νὰ πῶ
καθὼς
τὸ μακρὸν ποτάμι που βγαίνει ἀπὸ τις μεγάλες λίμνες τις
κλειστὲς βαθιὰ στην Ἄφρικῆ
καὶ ἦτανε κάποτε θεὸς κι ἔπειτα γένηκε δρόμος καὶ δω-
ρητῆς καὶ δικαστῆς καὶ δέλτα*
πού δὲν εἶναι ποτὲς του τὸ ἴδιο, κατὰ που δίδασκαν οἱ πα
λαιοὶ γραμματισμένοι,
κι ὡστόσο μένει πάντα τὸ ἴδιο σῶμα, τὸ ἴδιο στρώμα, καὶ
τὸ ἴδιο Σημεῖο,
ὁ ἴδιος προσανατολισμός. 15
Δὲ θέλω τίποτε ἄλλο παρὰ να μιλήσω ἀπλά, νὰ μοῦ δοθεῖ
ἐτούτη ἡ χάρη.
Γιατὶ καὶ τὸ τραγούδι τὸ φορτώσαμε μὲ τόσες μουσικὲς
ποῦ σιγά-σιγά βουλιάζει
καὶ τὴν τέχνη μας τὴ στολίσουμε τόσο πολὺ που φαγώθηκε
ἀπὸ τὰ μαλάματα τὸ πρόσωπό της
κι εἶναι καιρὸς νὰ ποῦμε τὰ λιγοστὰ μας λόγια γιατί ἡ
ψυχὴ μας αὐριο κάνει πανιά.
Ἄν εἶναι ἀνθρώπινος ὁ πόνος δὲν εἴμαστε ἀνθρώποι μόνο
γιὰ νὰ πονοῦμε 20
γι' αὐτὸ συλλογίζομαι τόσο πολὺ, τούτες τις μέρες, τὸ μὲ
γάλο ποτάμι
αὐτὸ τὸ νόημά που προχωρεῖ ἀνάμεσα σὲ βότανα καὶ
σὲ χόρτα
καὶ ζωντανὰ που βόσκουν καὶ ξεδιψοῦν κι ἀνθρώπους
που σπέρνουν καὶ που θερίζουν
καὶ σὲ μεγάλους τάφους ἀκόμη καὶ μικρὲς κατοικίες τῶν
νεκρῶν.
Αὐτὸ τὸ ῥέμα που τραβάει τὸ δρόμο του καὶ ποῦ δὲν εἶναι
τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων 25
κι ἀπὸ τὰ ματῖα τῶν ἀνθρώπων ὅταν κοιτάζουν ἴσια-πέρα
χωρὶς τὸ φόβο μὲς στην καρδιά τους,
χωρὶς τὴν καθημερινὴ τρεμούλα γιὰ τὰ μικροπράματα ἢ
ἔστω καὶ γιὰ τὰ μεγάλα-
ὅταν κοιτάζουν ἴσια-πέρα καθὼς ὁ στρατοκόπος που συν
ἦθισε ν' ἀναμετρᾷ τὸ δρόμο του μὲ τ' ἄστρα,
ὄχι ὅπως ἐμεῖς, τὴν ἄλλη μέρα, κοιτάζοντας τὸ κλειστὸ
περιβόλι στὸ κοιμισμένο ἀράπικο σπίτι,
πίσφ ἀπὸ τὰ καφασωτά, τὸ δροσερὸ περιβολάκι ν' ἀλλὰ
ζει σχῆμα, νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ μικραίνει* 30
ἀλλάζοντας καθὼς κοιτάξαμε, κι ἐμεῖς, τὸ σχῆμα τοῦ πὸ
θου μας καὶ τῆς καρδιάς μας,

στή στάλα τοῦ μεσημεριοῦ, ἐμεῖς τὸ ὑπομονετικὸ ζυμᾶρι
ἐνὸς κόσμου που μας διώχνει καὶ πού μας πλάθει,
πιασμένοι στὰ πλουμισμένα δίχτυα μιᾶς ζωῆς που ἦτανε
σωστή κι ἔγινε σκόνη καὶ βούλιαξε μέσα στην ἄμμο
ἀφήνοντας πίσω της μοναχὰ ἐκεῖνο τὸ ἀπροσδιόριστο
λίχνισμά που μας ζάλισε μιᾶς ἀψηλῆς φοινικιάς.

Κάιρο, 20 Ἰουνίου '4

